

kommende øiffer, at der skal foretages en saadan Indsamling. Jeg mener derfor, at det vilde have været den rette Vej, om den højtærede Minister havde spurgt den Autoritet her i Kjøbenhavn, som vel alene kan udtale sig herom, nemlig Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, om den ønskede, at der skulde samles Penge ind til Kjøbenhavn hele Landet over, og hvis det var sket, er jeg vis paa, at den højtærede Minister vilde have faaet det afflaende Svar, at man ikke ønskede en saadan Indsamling. Med Hensyn til Resultatet af Indsamlingen mente den ærede Minister, at det var et stort Resultat, der var fremkommet, idet der i det hele er indkommet 17,000 Kr. Jeg synes ikke, det er noget stort Resultat. Naar man tænker paa, hvilket stort Apparat der er sat i Bevægelse, at 1000 til 1200 Præster have været Agitatorer for den Sag, talt for den og fremstillet den paa deres Maade, synes jeg ikke, det er noget stort Udbytte deraf, at man har kunnet skaffe 17,000 Kr. til Veje.

Den ærede Minister udtalte sig om det lille Væningstillæg til Lærerne. Jeg havde i mit første Foredrag bemærket om den Sum af 200,000 Kr., der er foreslaaet, at jeg fandt den for lille i Forhold til den Rød, der findes inden for Lærerstand, og jeg havde saa antydet, at man maatte høre op, i det mindste til en Million; men det vilde den ærede Minister ikke høre noget om, og nu høre vi af den ærede Minister, at de 200,000 Kr. ere i Virkeligheden ikke 200,000 Kr., men at de kun repræsenterer 125,000 Kr., det vil med andre Ord sige, at det Tilskud, der kan tilfalde Lærerne her i Landet, vil være noget som 30 til 40 Kr. pr. Portion, men det synes jeg er, i Forhold til den Rød som vi alle vide er til Stede inden for Lærerstand, ikke nogen Hjælp at byde disse Folk i Dødsblødet. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre om den Sag. I den mellemliggende Tid er Skoleloven jo bleven indbragt i Tinget, og jeg skal derfor afvente Begivenhedernes Gang for at se, hvorledes Skolelovens Skæbne vil blive i den nærmeste Fremtid.

Jeg skal derefter tillade mig at gøre nogle Bemærkninger over for den højtærede Indenrigsminister. Jeg udtalte i mit første Foredrag, at afdøde Indenrigsminister Ingerslev havde givet et bestemt Løfte om, at den Statsbanerne vedrørende Organisationslov skulde komme til Revision i indværende Samling. Den højtærede Indenrigsminister mente ikke, det var et Løfte, men sagde, at det var et Forbehold, hans afdøde Kollega havde taget. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad den afdøde Indenrigsminister udtalte i

denne Henseende. Han siger: Jeg har nu taget den Bestemmelse og udtaler den her, at jeg vil komme med denne Revision allerede i Efteraaret 1896 — altsaa i dette Efteraar — ved at fremskynde Arbejdet, hvilket jeg anser for at være muligt, og dette gør naturligtvis, at jeg nærer mindre Betænkelighed ved at gaa til de enkelte Forandringer nu, idet de i alt Fald kun gælde for et Aar". Det forekommer mig, at denne Udtalelse er saa sikker og saa bestemt, som noget kan være. Det er ogsaa min Overbevisning, at hvis den afdøde Minister havde levet endnu, vilde en saadan Revisionslov i dette Efteraar have ligget paa Folketingets Bord. Jeg vil haabe, at den nuværende højtærede Indenrigsminister vil holde sin afdøde Kollegas Ord i Bred, fordi disse Ord ude omkring hos de paagældende Arbejdere have vakt stærke Forventninger, og det vilde derfor være Synd og Stam, om disse Forventninger skulde blive stufede.

Med Hensyn til Rosenborg Lysthavn udtalte den højtærede Indenrigsminister, at Grunden til, at han havde nægtet Socialdemokratiet at benytte denne Have til Jubilæumsfest, var den, at vi vilde mindes et Lovbrud, at vi vilde mindes 3 straffede Personer, Pio, Brig og Geleff, og at vi vilde mindes Internationales Oprettelse i 1871. Det er nu en Bildfarelse. Det var ikke særlig derfor, at vi vilde holde Jubilæumsfest. Grunden til, at vi vilde holde den Fest var hele den Virksomhed, som Socialdemokratiet har udfoldet i de forløbne 25 Aar. Det forekommer mig, at det er en Virksomhed, der er saa stor og saa omfattende og saa velsignelsesrig for mangfoldige Mennesker, at den nok fortjente at mindes. Jeg tror ikke, noget politisk Parti i de sidste 25 Aar har opviø et saa stort og dygtigt Arbejde i den almindelige Befolkning som netop Socialdemokratiet. Det var det, vi vilde mindes. Den højtærede Minister har altsaa nægtet os denne Have. Vi maatte ikke komme der, og jeg kan deri, som jeg ogsaa udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, ikke se andet end et partist Standpunkt fra den højtærede Ministers Side. Jeg kan heller ikke tro, at det kan have været alvorligt ment med den Pietet over for Loven, som paaberaabtes, navnlig naar jeg ser paa, hvem der hvert Aar faar Lov til at benytte Kongens Have til at feste i. Jeg tænker her paa Højrepartiet. Jeg tror ikke, man kan sige om Højrepartiet, at det er et lovtro Parti. Dettets Grundlovsfester have nu i en Række af Aar været en Forherligelse af Grundlovsbrudet, været en Jubel over den tomte Statskasse og over, at Folkets